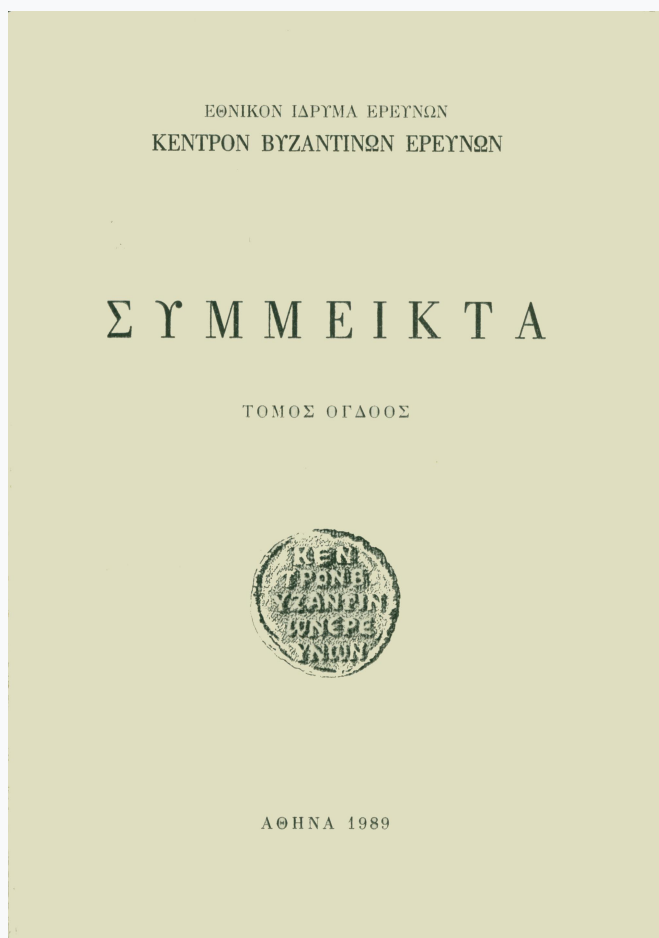

Byzantina Symmeikta

Vol 8 (1989)

SYMMEIKTA 8

Τὸ Χρονικὸ τοῦ Χειλᾶ. Κοινωνικά καὶ ἰδεολογικά προβλήματα στὰ Κύθηρα τὸν 15ο αἰ.

Χρύσα Α. ΜΑΛΤΕΖΟΥ

doi: [10.12681/byzsym.722](https://doi.org/10.12681/byzsym.722)

Copyright © 2014, Χρύσα Α. ΜΑΛΤΕΖΟΥ

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

To cite this article:

ΜΑΛΤΕΖΟΥ Χ. Α. (1989). Τὸ Χρονικὸ τοῦ Χειλᾶ. Κοινωνικά καὶ ἰδεολογικά προβλήματα στὰ Κύθηρα τὸν 15ο αἰ. *Byzantina Symmeikta*, 8, 15–25. <https://doi.org/10.12681/byzsym.722>

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΟΥ ΧΕΙΛΑ

Κοινωνικά και ιδεολογικά προβλήματα στὰ Κύθηρα τὸν 15ο αἰ.*

Γύρω στὰ 1457, λίγα δηλαδή χρόνια μετὰ τὴν ἄλωση τῆς Κωνσταντινούπολης ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ἓνας Κυθήριος μοναχός, ὁ Χειλάς, ἀπευθύνει πρὸς τοὺς ἄρχοντες τοῦ νησιοῦ, τοὺς ἐξάρχοντας ἀπὸ μέρους, ὅπως τοὺς ἀποκαλεῖ, δεκαεξασέλιδη ἔκθεση, ὅπου ἐξιστορεῖ τὶς περιπέτειες τοῦ μοναστηριοῦ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου, προστάτη ἁγίου τῶν Κυθέρων ποὺ εἶχε μονάσει καὶ πεθάνει ἐκεῖ στὸ διάστημα τῆς βασιλείας τοῦ Ρωμανοῦ Α' Λακαπηνοῦ¹. Ὁ Χειλάς διαμαρτύρεται γιὰ τὴν καταπάτηση τῆς μοναστηριακῆς ἰδιοκτησίας καὶ ζητᾷ ἀπὸ τοὺς ἄρχοντες νὰ ἐπέμβουν ὡς δεφένστοροι, ἀποκαθιστώντας τὰ δικαιώματα τοῦ μοναστηριοῦ.

Τὸ *Χρονικὸν περὶ τοῦ ἐν Κυθήροις μοναστηρίου τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου* (*Chilas Chronicon monasterii S. Theodori in Cythera insula siti*), ὅπως τὸ τιτλοφόρησαν οἱ ἐκδότες του, οἱ γνωστοὶ μεσαιωνοδίφες τοῦ 19ου αἰ. Ἰ. Βελοῦδος καὶ Κ. Hopf², παρόλο ποὺ φαίνεται ἐκ πρώτης ὕψεως ὅτι διασώζει ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον τὸ ἱστορικὸ μιᾶς κυθηραϊκῆς μονῆς, ἀποτελεῖ στὴν πραγματικότητά μιὰ ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα πηγὴ γιὰ τὴν ἱστορία τοῦ μι-

* Ἀνακοίνωση στὸ Α' Συνέδριο Ἑπτανησιακοῦ Πολιτισμοῦ (Λευκάδα, Σεπτέμβριος 1982)

1. Βλ. ἔκδοση τοῦ βίου τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου, χρονολόγηση καὶ σχολιασμὸ τῶν πληροφοριῶν ποὺ παρέχει τὸ κείμενο: Ν. Οἰκονομίδης, *Ὁ βίος τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου Κυθέρων* (10ος αἰ.) (12 Μαΐου - BHG³, ἀρ. 2430), Πρακτικὰ Τρίτου Πανιωνίου Συνεδρίου, τόμ. Α', Ἀθήνα 1967, σελ. 264-291.

2. Ἰ. Βελοῦδος, *Χρονικὸν περὶ τοῦ ἐν Κυθήροις μοναστηρίου τοῦ ἁγίου Θεοδώρου νῦν πρῶτον ἐξ ἀνεκδότου χειρογράφου μετὰ σημειώσεων δημοσιευθέν*, Βενετία 1868 (ὅπου καὶ παραπέμπω).— C h. H o p f, *Chroniques gréco-romanes*, Βερολίνο 1873, φωτοτυπ. ἐπανέκδ. Ἀθήνα 1961, σελ. 346-358.— Πρβλ. καὶ Ν. Δελακοβία, *Περὶ τῶν πολιούχων τῆς νήσου Κυθέρων Ἁγίου Θεοδώρου καὶ Παναγίας τῆς Μυρτιδιωτίσσης*, Πρακτικὰ τοῦ ἐν Κερκύρα Πρώτου Πανιωνίου Συνεδρίου, Ἀθήνα 1915, σελ. 246-249.— Γιὰ τὸ χειρόγραφο ποὺ σώζεται στὴ Μαρκιανὴ Βιβλιοθήκη τῆς Βενετίας (ἀκέφαλο, ἀνώνυμο καὶ ἀχρονολόγητο) βλ. Βελοῦδος, ὁ.π., εἰσαγωγή (χωρὶς σελιδαρίθμηση) καὶ σελ. μ', σημ. 46, ὅπου σχόλιο γιὰ τὴ χρονολογία συγγραφῆς τοῦ Χρονικοῦ· ἐπίσης, H o p f, ὁ.π., σελ. XXXVI-XXXVII.

κροῦ νησιοῦ τῶν Κυθήρων¹, γιατί μᾶς ἐπιτρέπει νὰ παρακολουθήσομε τὴ διαμόρφωση τῆς κυθηραϊκῆς κοινωνίας σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ οἱ ἱστορικὲς μαρτυρίες ἀπουσιάζουν καὶ νὰ συλλάβομε, παράλληλα, τὸν ἰδεολογικὸ προσανατολισμὸ τοῦ πληθυσμοῦ ἀμέσως μετὰ τὴν πτώση τῆς βυζαντινῆς πρωτεύουσας.

Σύμφωνα μὲ τὴν ἀφήγηση τοῦ Χειλᾶ², στὰ μέσα περίπου τοῦ 14ου αἰ., οἱ κάτοικοι τοῦ νησιοῦ εἶχαν ἀναθέσει τὸ μοναστήρι ποὺ τότε ἦταν ἀπορον καὶ ἀνενέργητον σὲ κάποιον Πρωτοπαπῆν ὃς καὶ Νοταρᾶς ἐνομάζετο (sic), ὁ ὁποῖος ἐγκαταστάθηκε στὴν περιοχὴ μαζὶ μὲ τὴν οἰκογένειά του. Σιγὰ-σιγὰ τὰ παιδιὰ του ἐνομεύθησαν... τὰ προαύλια τοῦ Μοναστηρίου καὶ σώχωρα λεγόμενα, τὰ χωράφια... τὰ γύρωθεν τοῦ ναοῦ, ἀλλὰ, ἐπειδὴ μάλωναν μεταξὺ τους, ὁ γέροντας πατέρας τους, θέλων εἰρηνεύσειν ταῦτα, ἐμέριζεν αὐτὰ τοῦ καθ' ἑνὸς καὶ ἔδιδε μοῖραν ἑνὸς ἐκάστου ἀπ' αὐτῶν. Ἔτσι, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Νοταρᾶ, τὰ χωράφια βρέθηκαν στὰ χέρια τῶν ἐγγονῶν καὶ δισεγγόνων του, οἱ ὁποῖοι τὰ ἐμφάνιζαν ὡς προικῶα. Τὸ μοναστήρι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἐγκαταλείφθηκε, γιατί ὅσοι μοναχοὶ πῆγαιναν ἐκεῖ διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Ἁγίου ἀναγκάζονταν νὰ φεύγουν, ἀφοῦ δὲν εἶχαν γῆ νὰ καλλιεργήσουν. Πέρασαν εἰκοσι χρόνια καὶ ἦλθαν στὸ μοναστήρι δύο ἀδελφοὶ μοναχοὶ ὁ Θεόδουλος καὶ ὁ Βαρλαάμ Χειλάς³, πατέρας καὶ θεῖος τοῦ χρονογράφου, οἱ ὁποῖοι ὑπάγουν ἐκεῖ... καὶ κατοικοῦν χρόνους δώδεκα... Καὶ ἀρχοῦνται ἔξωθεν καὶ γύρωθεν

1. Γιὰ τὴν ἱστορία τῶν Κυθήρων στὴ διάρκεια τῆς περιόδου τῆς λατινοκρατίας βλ. συγκεντρωμένη τὴ βιβλιογραφία: Χ ρ ὕ σ α ς Μ α λ τ έ ζ ο υ, *A Contribution to the Historical Geography of the Island of Kythira during the Venetian Occupation*, Charanis Studies. Essays in Honor of Peter Charanis, Rutgers University Press 1980, σελ. 168-169, σημ. 1, 6, 7.— Βλ., ἐπίσης, τ ῆ ς Ἰ δ ι α ς, *Cythere: Société et économie pendant la période de la domination vénitienne*, Balkan Studies 21, 1 (1980), σελ. 33-43, καὶ τ ῆ ς Ἰ δ ι α ς, *Le famiglie degli Eudaimonoianis e Venier a Cerigo dal XII al XIV secolo. Problemi di cronologia e prosopografia*, Rivista di Studi Bizantini e Slavi (— Miscellanea Agostino Pertusi) 2 (1982), σελ. 205-217.

2. Β ε λ ο ὕ δ ο υ, *Χρονικόν*, σελ. ε' κέ.

3. Μὲ τὸ ἐπώνυμο Χειλάς εἶναι γνωστὸς ὁ Ἰωάννης μητροπολίτης Ἐφέσου στὰ τέλη τοῦ 13ου αἰ. Γνωστές, ἐπίσης, εἶναι οἱ λεγόμενες ἐπιστολὲς τοῦ Ψευδο-Ἰωάννου Χειλᾶ (J. G o u i l l a r d, *Après le schisme arsénite. La correspondance inédite du pseudo-Jean Chilas*, Bulletin de la section historique de l'Académie Roumaine 25, 2 (1944), σελ. 1-40.— Σ τ. Κ ο υ ρ ο ὕ σ η, *Μανουὴλ Γαβαλᾶς εἶτα Ματθαῖος μητροπολίτης Ἐφέσου (1271/2-1355/60). Α'. Τὰ βιογραφικά*, Ἀθήνα 1972, σελ. 122 κέ.).— Συγγραφέας τῆς μονωδίας ἐπὶ Κλεόπῃ Παλαιολογίῃ φέρεται ὁ Νικηφόρος πρίγκιψ Χειλάς (Σ π. Λ ά μ π ρ ο υ, *Παλαιολόγεια καὶ Πελοποννησιακά*, τόμ. Δ', Ἀθήνα 1930, φωτοτυπ. ἐπανάκδ. Ἀθήνα 1972, σελ. 144-152· πρβλ. H. H u n g e r, *Die hochsprachliche profane Literatur der Byzantiner*, τόμ. Α', Μόναχο 1978, σελ. 141)· βλ. καὶ ἐπιστολὴ Γενναδίου Σχολαρίου τῷ πρίγκιπι Νικηφόρῳ εἰς Πελοπόννησον (Λ ά μ π ρ ο υ, ὁ.π., τόμ. Β', Ἀθήνα 1912-1924, φωτοτυπ. ἐπανάκδ. Ἀθήνα 1972, σελ. 226-227).— Γιὰ τὴν πατρινὴ οἰκογένεια τῶν Χειλάδων βλ. K. N. Τ ρ ι α ν τ α φ ὺ λ λ ο υ, *Ἱστορικὸν Λεξικὸν τῶν Πατρῶν*, Πάτρα ²1980, σελ. 423.

τοῦ ναοῦ καὶ ξεχωνεύουν κύκλοθεν καὶ κτίζουν τείχον καὶ περιορίζουν τὸν ναὸν καὶ φράσσουν τοῦτον... Καὶ ἐφντεύουν τὸ ἀμπέλι... καὶ ἀναστένουν δένδρα, συκαίας καὶ ἀμυγδαλές... Ἀλλὰ στὴ διάρκεια τῆς παραμονῆς τῶν Χειλάδων στὸ μοναστήρι, ἔφτασε ὁ Γεώργιος Κυπαρισιώτης ἀπὸ τὴν Κρήτη, μεταφέροντας γραφὴν τοῦ Φραγγία Βενέριου (Βενιέρ) ποὺ ἀνῆκε στὴν οἰκογένεια τῶν πρώην Λατίνων ἡγεμόνων τοῦ νησιοῦ καὶ ἦταν οἰκοκύριος εἰς τὸν ναόν, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία τὸ μοναστήρι ὀφείλε νὰ δίδῃ κατὰ χρόνον κερὶν τοῦ Αὐθέντη, τοῦ Ἀρχοντος ἐκείνου, λίτρες δεκαέξ. Ἐθλίβησαν τότε οἱ δύο μοναχοὶ διὰ τὸ πάχθος, ὥς ὅτι ἐδούλωσε τὸ ἀδούλωτον. Ὁ Κυπαρισιώτης, ἀφοῦ παρέμεινε ὡς οἰκονόμος τοῦ ναοῦ, ἐμπιστεύτηκε, λίγο πρὶν πεθάνει, τὴν ἡγουμενία στὸν θεῖο τοῦ χρονογράφου. Ὁ νέος ὅμως ἡγούμενος, μολονότι δίκαιος καὶ πνευματικός, ὅπως τὸν ἀποκαλεῖ ὁ ἀνηψιός του, ἐποίησε συντεκνίαν... καὶ συμπεθερίαν μὲ τοὺς ἐγγόνους καὶ δισεγγόνους ἐκείνου τοῦ πρώτου Πρωτοπαπᾶ τοῦ Νοταρᾶ, μὲ ἀποτελεσμα ἀρκετὰ χρόνια μετὰ τὸν θάνατό του ν' ἀναλάβει οἰκονόμος ὁ δισέγγονος τοῦ Νοταρᾶ, Βασίλειος, ὁ ὁποῖος οὐχ ὑπῆρχε μοναχός, ἀλλὰ παπᾶς κοσμικός. Ὁ τελευταῖος, ἀκολουθώντας τὸ παράδειγμα τοῦ προπάπου του, κάλεσε στὸ μοναστήρι ὅλη του τὴν οἰκογένεια, καθὼς καὶ τὸν παπᾶ Μανόλη Εὐδαιμονογιάννη, συμπέθερο τοῦ πρώην ἡγουμένου Χειλᾶ, καὶ ἐποίησε... τὸ Μοναστήριον καταγώγιον οἰκεῖον. Οἱ συγγενεῖς του εἶχαν τόσο πολὺ ἀποθρασυνθεῖ, γράφει ὀργισμένος ὁ χρονογράφος, ὥστε ἡ νύμφη του ἐκεῖ ἐγέννησε καὶ ὀκτωήμερος λεχὼ ἔτρεχεν ἀδεῶς μέσον τοῦ Μοναστηρίου, καὶ οὐκ ἤσχυνετο κἄν. Ὅταν, τέλος, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Νοταρᾶ, ὁ συγγραφέας τοῦ Χρονικοῦ θέλησε νὰ ἐγκατασταθεῖ μὲ ἄλλους μοναχοὺς στὸ μοναστήρι, βρῆκε νὰ τὸ νέμονται γυναῖκες, οἱ ὁποῖες ἐμφανίζονταν ὡς γονικάρχισσες καὶ κτητόρισσες, ὑποστηρίζοντας ὅτι τὰ κτήματα ἦταν δικά τους, ἀφοῦ τοὺς τὰ εἶχε προικίσει ὁ προπάπος τους. Ἀδυνατώντας νὰ ἐκδιώξει τὰ γυναῖκα αὐτὰ ποὺ λυμαίνονταν ὡς πλαστοὶ κτήτορες τῇ μοναστηριακῇ περιουσίᾳ, ὁ Χειλάς ἀναγκάζεται νὰ προσφύγει στοὺς ἄρχοντες, παρακαλώντας τους νὰ φροντίσουν γιὰ τὰ δικαιώματα τοῦ ὀρφανοῦ καὶ ἀδικημένου μοναστηριοῦ.

Αὐτὸ εἶναι σὲ γενικὲς γραμμὲς τὸ περιεχόμενο τοῦ Χρονικοῦ τοῦ Χειλᾶ. Ὁ συγγραφέας του, ὅπως ἐξακριβώνεται ἀπὸ τὸν ἔλεγχον σὲ συγκεκριμένες εἰδήσεις, γνώριζε τὰ ἱστορικὰ γεγονότα ποὺ σημάδεψαν τὶς τύχες τῆς ἰδιαίτερης πατρίδας του, ἐπομένως τὸ κείμενο ποὺ μᾶς ἔφησε ἀποτελεῖ ἀναμφισβήτητα ἀξιόπιστη πηγή. Ὁ Χειλάς, ἄλλωστε, δὲν ἦταν στερημένος παιδείας. Ὁ ἴδιος σημειώνει ὅτι σὲ ἡλικία 14 περίπου χρονῶν ζοῦσε στὸ μοναστήρι καὶ ἐμάνθανε γράμματα¹. Τὸ Χρονικὸ του, γραμμένο σὲ τοπικὴ διάλεκτο μὲ λίγες σχετικὰ ἰταλικὲς λέξεις (δεφεντεύω, ζυγανεύω, μπιτάρω κ.ἄ.)², προδίδει ἄν-

1. Βελούδου, Χρονικόν, σελ. ια'.

2. Ὁ.π., σελ. η', θ', κδ'.

θρωπο καλλιεργημένο με πλούσιο λεξιλόγιο, ο οποίος χειρίζεται με άνεση τον γραπτό λόγο. Ήξιζι να αναφερθεῖ ὅτι οἱ ιδιωματικές καὶ ἰδίως οἱ ἀθησαύριστες λέξεις ποὺ χρησιμοποιεῖ ὁ Χειλάς (ὅπως λ.χ. ὁ ἀρχιτεκτονικός ὅρος *σφεινδόσιον* ἀντὶ τοῦ γνωστοῦ σύνθετου ὅρου *ἐνισχυτική ζώνη*¹) φαίνεται ὅτι εἶχαν ταλανίσει τὸν Κύριλλο Martini, Λατῖνο ἱερωμένο, ὅταν ἐπιχείρησε νὰ μεταφράσει, τὸ 1759, τὸ κείμενο στὴ Βενετία. Ἡ γλώσσα, σημειώνει ὁ Martini, *non è dei tempi buoni, non dei tempi barbari*. Πολλές λέξεις, συνεχίζει, λείπουν ἀπὸ τὰ λεξικά καὶ μᾶλλον πρέπει νὰ εἶναι κρητικές².

Ἄς ἐξετάσουμε ὅμως τίς πληροφορίες ἐκεῖνες ποὺ ἄμεσα ἢ ἔμμεσα μᾶς δίνει τὸ κείμενο αὐτὸ τόσο γιὰ τὴν κοινωνικὴ σύνθεση τοῦ νησιοῦ στὸν 15ο αἰ. ὅσο καὶ γιὰ τὴν πολιτικὴ ἰδεολογία τοῦ συγγραφέα του. Οἱ βαθμίδες τῆς κυθηραϊκῆς κοινωνικῆς πυραμίδας προσδιορίζονται στὸ Χρονικὸ με σαφήνεια, μολονότι συχνὰ περιγράφονται με ὑπεραπλουστευμένα σχήματα, ὅπως λ.χ. *πάντες οἱ τούτου τοῦ νησίου ἄνθρωποι, μικροὶ τε καὶ μεγάλοι, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, πρεσβύτεροι καὶ νεανίσκοι, ἱερεῖς καὶ μονάζοντες, ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι*³. Μετὰ τὴν *Αὔθεντία*, σύμφωνα με τὸν χαρακτηρισμὸ τοῦ Χειλά, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς ἐκάστοτε ἐκπροσώπους τῆς Βενετικῆς Πολιτείας, ἀκολουθοῦν οἱ *τοπάρχοι ἄρχοντες ἢ ἐξάρχοντες ἀπὸ μέρους καὶ, τέλος, οἱ ἄνθρωποι τοῦ τόπου ἢ ὁ καθόλου λαός*⁴. Ὡς *τοπάρχους ἄρχοντες* ὁ χρονογράφος ἐννοεῖ τὰ μέλη τῆς οἰκογένειας Βενιέρ ποὺ εἶχαν μετὰ τὴν τέταρτη Σταυροφορία καταλάβει τὸ νησί⁵. Οἱ Βενιέρ, ὅπως γνωρίζομε, εἶχαν λάβει μέρος στὴν ἐπανάσταση τῶν φεουδαρχῶν τῆς Κρήτης τοῦ 1363 ἐναντίον τῆς Γαληνοτάτης, με ἀποτέλεσμα οἱ Βενετοὶ μετὰ τὴν καταστολὴ τοῦ κινήματος νὰ κηρύξουν ἐκπτωτὴ τὴν οἰκογένεια, προσαρτώντας τὸ νησί στὸν ἄμεσο ἑλεγχό τους. Ἀργότερα, ὥστόσο, ἡ Βενετία ἀναγνώρισε ὁρισμένα ἀπὸ τὰ δικαιώματα τῶν

1. "Ο.π., σελ. η'. Βλ. Α. Ὁ ρ λ ἄ ν δ ο υ, *Σφεινδόσιον*, ΕΕΒΣ 28 (1958), σελ. 401-405.

2. *Copia di un frammento di cronichetta greca che esisteva in mano del Economo Sejano in Cerigo... Traduzione dello stesso frammento in italiano dal signor abbate Cirillo Martini, 1759: Cod. Marc. Gr. VII, 19, coll. 1335, φ. 1. Ἀπὸ ἀνέκδοτα στοιχεῖα τῶν Κρατικῶν Ἀρχείων τῆς Βενετίας γνωρίζομε ὅτι ὁ Κύριλλος Martini περιηγήθηκε ἐπὶ μία τριετία μαζί με τὸν Giacomo Nani, *patrone delle navi*, τὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου καὶ τοῦ Ἰονίου *in qualità di ricercatore di antichi monumenti greci sacri et profani*. Κι ἀκόμη, ὅτι ἔζησε στὴν Κέρκυρα ἄλλα τρία χρόνια, ἀσχώντας τὸ ἐπάγγελμα τοῦ *maestro di logica e belle lettere in un collegio allora appunto eretto*. Ἐπιστρέφοντας στὴ Βενετία, ὁ Marco Cornaro, ἐπίσκοπος τοῦ Murano, τοῦ ἀνέθεσε τὴ διεύθυνση τῆς βιβλιοθήκης του, ἐνῶ ὁ Lorenzo Soranzo τὸν προσέλαβε ὡς δάσκαλο τῶν τριῶν γιῶν του (ASV, *Deputazione ad pias causas*, b. 50).*

3. Β ε λ ο ὕ δ ο υ, *Χρονικόν*, σελ. δ'.

4. "Ο.π., σελ. κβ'.

5. Γιὰ τὴν οἰκογένεια τῶν Βενιέρ βλ. Fr. Thiriet, *A propos de la seigneurie des Venier sur Cerigo*, Studi Veneziani 12 (1970), σελ. 119-210.

ἐκπτωτων ἡγεμόνων τῶν Κυθήρων, παραχωρώντας τους 13 ἀπὸ τοὺς 24 κλήρους ποὺ εἶχαν ἐκεῖ¹. Σὲ ἓναν ἀπὸ τοὺς κλήρους τῶν Βενιέρ βρισκόταν καὶ τὸ μοναστήρι τοῦ Ἀγίου Θεοδώρου, στὸ ὁποῖο εἶχε ἐπιβάλει, ὅπως ἤδη ἀναφέρθηκε, φεουδαρχικὸ τέλος ὁ Φραγγίας Βενιέρ (1395-1424). Ἐκεῖνος γάρ, διευκρινίζει ὁ Χειλάς, ἐκράτει τότε μόνος τὸ ἀπὸ μέρους τοῦ τόπου, τὸ νῦν καὶ ὑπὸ τὴν σήμερον ὑπὸ τῶν Βενέρων ἀρχόμενον κατὰ μέρος².

Διακρίνοντας τοὺς ἄρχοντες ἀπὸ τοὺς ἀρχομένους, ὁ συντάκτης τοῦ Χρονικοῦ διαφοροποιεῖ, συγχρόνως, τὸ ξένο ἀπὸ τὸ ἐλληνικὸ στοιχεῖο, ἀφοῦ στοὺς πρώτους συγκαταλέγει τοὺς Λατίνους, ἐνῶ στοὺς δευτέρους τὸν ντόπιον πληθυσμό. Μένει, τώρα, νὰ δοῦμε πῶς ἦταν ὁργανωμένοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ τόπου. Σκόπιμο, ὅμως, εἶναι, πρὶν ἀπὸ κάθε προσπάθεια γιὰ τὴν προσέγγιση τοῦ θέματος, νὰ σχολιάσουμε τὴν πληθυσμιακὴ δομὴ τῶν Κυθήρων. Οἱ ἀριθμοὶ γιὰ τὴν ἐποχὴ ποὺ μιᾶμε εἶναι ἐξαιρετικὰ χαμηλοί. Ἔχομε μὲ λίγα λόγια νὰ κάνουμε μὲ μιὰ νησιωτικὴ κοινότητα, ἡ ὁποία τὸ 1470, μία δηλ. δεκαετία περίπου μετὰ τὴ συγγραφὴ τοῦ Χρονικοῦ, ἀριθμοῦσε 500 μόνον κατοίκους³. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς θὰ αὐξηθεῖ τὸν ἐπόμενον αἰῶνα σὲ 2.000 ὠς 4.000 ἄτομα καὶ θὰ φτάσει, σύμφωνα μὲ τὶς ἀσφαλεῖς ἀπογραφές πληθυσμοῦ ποὺ διαθέτουμε γιὰ τὸν 18ο αἰ., σὲ 7.500 περίπου ψυχές κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς βενετοκρατίας⁴. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς 500 αὐτοὺς κατοίκους, ποὺ ζοῦσαν στὰ Κύθηρα τὸν καιρὸ ποὺ ἔγραφε ὁ Χειλάς, ἀνῆκαν σὲ πελοποννησιακὲς οἰκογένειες, οἱ ὁποῖες εἶχαν ἐγκατασταθεῖ στὸ νησὶ κατὰ τὶς τελευταῖες δεκαετίες τοῦ 10ου αἰ. Γιατὶ εἶναι γνωστὸ ὅτι τὰ Κύθηρα, μὲ τὴν ἀραβικὴ κατὰκτηση τῆς Κρήτης τὸν 9ο αἰ. καὶ τὶς ἐπιδρομὲς τῶν κουρσάρων καὶ Σαρακηνῶν ποὺ ἀκολούθησαν, εἶχαν ἐγκαταλειφθεῖ ἀπὸ τοὺς κατοίκους τους, γιὰ νὰ ἐποικιστοῦν ἓναν περίπου αἰῶνα ἀργότερα, ὅταν μὲ τὴν ἀνάκτηση τῆς Κρήτης ἀπὸ τοὺς Βυζαντινοὺς εἶχε ἐπικρατήσῃ στὰ ἐλληνικὰ παράλια σχετικὴ ἡρεμία⁵. Οἱ νέοι οἰκιστὲς ἦταν, κυρίως, Μονεμβασιῶτες ποὺ εἶχαν προωθηθεῖ ἐκεῖ ἀπὸ τὴ γειτονικὴ πελοποννησιακὴ ἀκτὴ⁶. Ἀργότερα, μὲ τὰ ἐποικιστικὰ μέτρα ποὺ ἔθεσαν σὲ ἐφαρμογὴ οἱ Βενετοὶ ἀπὸ τὸν 13ο αἰ., προστέθηκαν καὶ ἐποικοὶ ἀπὸ τὴ βενετοκρατούμενη Κρήτη⁷. Ἀπὸ τοὺς Μονεμβασιῶ-

1. Ὁ.π., σελ. 205-210.— Μ α λ τ έ ζ ο υ, *Cythere*, σελ. 35.

2. Β ε λ ο ὕ δ ο υ, *Χρονικόν*, σελ. ι', λε'-λς', σημ. 20.

3. Χρονικὸ τοῦ Giacomo Rizzardo (Γ. Γ κ ί κ α, *Δύο βενετσιάνικα χρονικά γιὰ τὴν ἄλωση τῆς Χαλκίδας ἀπὸ τοὺς Τούρκους στὰ 1470*, Ἀρχεῖον Εὐβοϊκῶν Μελετῶν 6 (1959), σελ. 231.— Λ. Β α κ α λ ὀ π ο ὕ λ ο υ, *Ἱστορία τοῦ νέου ἐλληνισμοῦ*, τόμ. Β', Θεσσαλονίκη² 1976, σελ. 122.— Μ α λ τ έ ζ ο υ, *A Contribution to the Historical Geography*, σελ. 157).

4. Μ α λ τ έ ζ ο υ, ὁ.π., σελ. 157.

5. Ο ἱ κ ο ν ο μ ῖ δ η, ὁ.π., σελ. 273-275, 279.

6. Μονεμβασιῶτες ἐποικοὶ ἱδρυσαν, ἄλλωστε, τὸ μοναστήρι κοντὰ στὸν τάφο τοῦ Ἀγίου Θεοδώρου (Β ε λ ο ὕ δ ο υ, *Χρονικόν*, σελ. α', ις').

7. Ἐνας ἀπὸ τοὺς πρώτους Κρητικὸς ἐποίκους ἦταν ὁ Λέων Κασσιμάτης: Κ. Σ ά θ α,

τες, όμως, εκείνους που είχαν πρώτοι εγκατασταθεί στο νησί και αποτελούσαν τότε την άρχουσα τάξη, κατά την εποχή του Χειλᾶ δὲν είχαν απομείνει παρά λίγοι κι αυτοὶ ἀκόμη που ἐπιζούσαν δὲν είχαν κοινωνική ἢ οἰκονομική δύναμη (καθὼς φαίνονται καὶ οὐ φαίνονται μέχρι τὴν σήμερον, ὀνόματι μὲν ψιλῶ καὶ μόνον, πράγματι δὲ οὐδὲν τὸ παράπαν)¹. Ἀλλά, ἐνῶ οἱ Μονεμβασιῶτες ἄρχοντες εἶχαν μὲ τὴ βενετική κατάκτηση περιέλθει σὲ παρακμή, μιὰ νέα κοινωνική τάξη ἀρχίζει νὰ διαμορφώνεται στὸ νησί ἀπὸ τὸν 15ο αἰ., ἡ ὁποία θὰ ἀποκτήσει σιγὰ σιγὰ ἰσχὺ καὶ θὰ ἀντικαταστήσει τὴν προηγούμενη. Οἱ ἐκπρόσωποί της δὲν ἀνήκουν αὐτὴ τὴ φορὰ σὲ παραδοσιακὲς ἀρχοντικὲς οἰκογένειες τῆς Πελοποννήσου, ἀλλὰ προέρχονται ἀπὸ τὰ λαϊκότερα κοινωνικά στοιχεῖα, ἰδιαίτερα τοὺς βιοτέχνες, που εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀναπτύσσονται ἤδη ἀπὸ τὸν 14ο αἰ. τόσο στὴ βυζαντινὴ Μονεμβασία ὅσο καὶ στὴ βενετοκρατούμενη Κρήτῃ². Ἡ ἀναφορὰ τοῦ Χειλᾶ στὴν οἰκογένεια Καλούτζη, ἡ ὁποία θὰ κυριαρχήσει γιὰ αἰῶνες στὴν κοινωνικὴ καὶ οἰκονομικὴ ζωὴ τῶν Κυθήρων, εἶναι ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀποψὲ διαφωτιστικὴ³. Ὅταν ἐξέπεσεν, σημειώνει ὁ χρονογράφος, ἡ τρούλλα τῆς ἐκκλησίας... ἐκινδύνευσε νὰ χαλάσῃ τὸ Μοναστήριον. Μαζεύτηκαν οἱ κάτοικοι, ἔκαναν ἔρανο μετὰξὺ τους (ἐμάζωσαν τὴν ἔξοδον) καὶ ἔστειλαν σακελλάριο στὴ Μονεμβασία μὲ τὸν σκοπὸ νὰ φέρει ἀπὸ κεῖ μαστόρους, γιὰ νὰ ἐπισκευάσουν τὸν ναό. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ τοῦ κυροῦ Παύλου Καλούτζη πάππος, ὁ ὁποῖος ἀπ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἐμπητάρισεν εἰς τοῦτον τὸν τόπον ὡς μάστορας καλός⁴. Μάστορας, ἐπίσης, ἦταν καὶ ὁ

Μνημεῖα Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, τόμ. C', Ἀθήνα-Παρίσι 1884, σελ. 302.— Πρβλ. Φά ν η ς Μ α υ ρ ο ε ι δ ῆ, *Κοινωνία καὶ διοίκηση στὰ Κύθηρα στίς ἀρχὲς τοῦ 17ου αἰ.*, Δωδώνη 7 (1978), σελ. 157.— Μ α λ τ έ ζ ο υ, *Cythere*, σελ. 41.— Δ ή μ η τ ρ α ς Ἀ ν δ ρ ι τ σ ά κ η-Φ ω τ ι ά δ η, *Ἀνέκδοτο γενεαλογικὸ δένδρο τῆς οἰκογένειας Λέοντος Κασσιμάτη*, Κυθηραϊκὰ Μελετήματα, Ἀθήνα 1982, σελ. 65, σημ. 3 (ὅπου διευκρινίζεται ὅτι τὸ τοπωνύμιο Σκυλλοῦ, τὸ ὁποῖο ἀναφέρεται ὡς τόπος καταγωγῆς τοῦ Κασσιμάτη, εἶναι κρητικὸ καὶ ὄχι πελοποννησιακό).

1. Β ε λ ο ὕ δ ο υ, *Χρονικόν*, σελ. α'.

2. Γιὰ τὰ οἰκονομικὰ προνόμια που εἶχαν οἱ κάτοικοι τῆς Μονεμβασίας βλ. γενικὰ Δ. Α. Ζ α κ υ θ η ν ο ὕ, *Le despotat grec de Morée*, ἔκδ. βελτιωμένη μὲ προσθήκες, τόμ. Α', Λονδίνο. Variorum, 1975, σελ. 83, 333, τόμ. Β', σελ. 116-120, 390 (πρβλ. καὶ Ν. Σ β ο ρ ώ ν ο υ, *Ἡ ἑλληνικὴ ἰδέα στὴ Βυζαντινὴ Ἀυτοκρατορία*, Ἑθνικὸν Καποδιστριακὸν Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν. Ἐπίσημοι λόγοι ἐκφωνηθέντες κατὰ τὸ ἔτος 1975-1976 20 (1978), σελ. 340).— Γιὰ τὶς οἰκονομικὲς δραστηριότητες τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου στὴ βενετοκρατούμενη Κρήτῃ βλ. Σ τ. Ἀ λ ε ξ ί ο υ, *Ἡ κρητικὴ λογοτεχνία καὶ ἡ ἐποχὴ τῆς. Μελέτη φιλολογικὴ καὶ ἱστορικὴ*, Ἀθήνα 1985, σελ. 45 κέ., καὶ τ ο ὕ Ἰ δ ι ο υ, *Κοινωνία καὶ οἰκονομία στὴν Κρήτῃ κατὰ τὸν 16ο καὶ 17ο αἰ.*, Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, τόμ. Γ', [Ἀθήνα] 1974, σελ. 208.

3. Γιὰ τὴν οἰκογένεια Καλούτση βλ. Μ. Π ε τ ρ ό χ ε ι λ ο υ, *Ἀνέκδοτος γενεαλογία οἰκογενείας Καλούτση*, Κυθηραϊκὰ Μελετήματα, ὅ π., σελ. 21-50 (ὅπου λανθασμένα ἢ οἰκογένεια ἀναφέρεται ὡς κρητικὴ)

4. Β ε λ ο ὕ δ ο υ, *Χρονικόν*, σελ. ζ'-η'.

Γεώργιος Κυπαρισιώτης πού είχε ἔλθει ἀπὸ τὴν Κρήτη ὡς ἀπεσταλμένος τοῦ Βενιέρ. Ὁ Χειλάς, μάλιστα, διασώζει στὸ Χρονικό του καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἐργαλείων πού εἶχε φέρει μαζί του, τὴ βαρέα, τὰ σκαπέτια, τὰ φθιάρια, τὶς μανάρες, τὰ χαλκώματα καὶ τὶς σκλαβήνες¹. Τὰ νέα αὐτὰ λαϊκὰ στοιχεῖα πού πότε ἀπὸ τὴ Μονεμβασία καὶ πότε ἀπὸ τὴν Κρήτη εἶχαν φτάσει ἀρχικά στὸ νησί γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσουν τὶς ἀνάγκες τῶν κατοίκων καὶ τελικὰ εἶχαν ἐγκατασταθεῖ ἐκεῖ, μετασχηματίστηκαν κοινωνικά καὶ κατέληξαν νὰ ἀποτελέσουν τὸν πρῶτο πυρῆνα τῆς ἀστικῆς τάξης τῶν Κυθήρων. Καὶ εἶναι χαρακτηριστικὸ τὸ γεγονός ὅτι τὰ μέλη τῆς κοινωνικῆς αὐτῆς τάξης, τὰ ὅποια κατέλαβαν τὴ θέση πού εἶχαν παλαιότερα οἱ βυζαντινοὶ ἄρχοντες ἀπὸ τὴ Μονεμβασία, πολὺ ἀργότερα, τὸ 1572, ὡς *fidelissimi sudditi e cittadini di questo luoco* θὰ ζητήσουν ἀπὸ τὸν Γενικὸ Προνοητὴ τῆς Κρήτης τὴν ἀναγνώριση τοῦ τοπικοῦ συμβουλίου τους μὲ τὴν καθιέρωση κλειστοῦ ἀριθμοῦ μελῶν, γιὰ νὰ μὴ μποροῦν νὰ εἰσχωροῦν σ' αὐτὸ ἄτομα κατώτερων κοινωνικῶν τάξεων². Ἔτσι, ἡ κυθηραϊκὴ κοινωνία, ἄτυπη στὴν ἀρχὴ κι ἀνάμεικτη ἀπὸ διάφορα ἐποικιστικὰ στοιχεῖα, ἀναγκασμένη νὰ ἀναπτυχθεῖ μέσα σ' ἓνα χῶρο φτωχό, ἄγονο καὶ περιορισμένο, δανεῖζεται ἢ, καλύτερα, τροφοδοτεῖται μὲ κοινωνικά στοιχεῖα τῶν γειτονικῶν τῆς κέντρων πού θὰ τὴ βοηθήσουν νὰ διαμορφώσει τὴ δική της φυσιογνωμία. Καθὼς τὰ πιὸ κοντινὰ τῆς κέντρα, ἀπὸ τὰ ὅποια, ἄλλωστε, ἐξαρτᾶται κατὰ καιροὺς διοικητικά, εἶναι ἡ Κρήτη καὶ ἡ Μονεμβασία, ὅπου τὰ λαϊκότερα κοινωνικά στρώματα ἔχουν ἤδη ἐπιτύχει ἐνεργὸ συμμετοχὴ στὴν οἰκονομικὴ ζωὴ τοῦ τόπου τους, προσεταιρίζεται κατ' ἀνάγκην λαϊκὰ στοιχεῖα. Τὰ τελευταῖα ἐξελίσσονται βαθμιαῖα σὲ ἀστικά καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχουν ν' ἀντιμετωπίσουν ἀντίδραση ἀπὸ ἰσχυρότερη τάξη, ἀφοῦ οἱ εὐγενεῖς ἀπουσιάζουν, ἐπιβάλλονται καὶ συγκροτοῦν τὴν πρώτη τάξη τῆς κοινωνικῆς διαστρωμάτωσης τῶν Κυθήρων, τὴν τάξη τῶν *cittadini*, τῶν *potenti* τοῦ νησιοῦ³. Ἄς σημειωθεῖ ὅτι ἡ τάξη αὕτη περιέλαβε καὶ τοὺς ἀπογόνους τῶν νόθων παιδιῶν τῶν Λατίνων φεουδαρχῶν⁴.

Σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν ἔμμεση μαρτυρία τοῦ Χειλᾶ γιὰ τὴ γένεση τῆς τάξης τῶν ἀστῶν, οἱ ὅποιοι δὲν εἶχαν ἀκόμη στὰ χρόνια του ἐντελῶς διαφοροποιηθεῖ, οἱ εἰδήσεις πού παρέχει τὸ Χρονικό του γιὰ τὴ θέση τοῦ κλήρου εἶναι ἄμεσες καὶ συγκεκριμένες. Μὲ βάση τὸ ἱστορικὸ τοῦ μοναστηριοῦ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου, οἱ ἱερωμένοι, κοσμικοὶ καὶ μοναχοί, ζοῦσαν καλλιεργώντας τὴ γῆ πού

1. Ὁ.π., σελ. ιβ'.

2. Χρὺσας Μάλτεζοῦ, *Ἡ κρητικὴ οἰκογένεια Κλαδοῦρη καὶ τὸ συμβούλιο τῶν εὐγενῶν στὰ Κύθηρα*, Θεσσαυρίσματα 12 (1975), σελ. 257.

3. Βλ. γιὰ τοὺς *cittadini* καὶ τὴ διαμόρφωσή τους σὲ κλειστὴ τάξη Μαυροειδῆ, ὁ.π., σελ. 157-161.— Μάλτεζοῦ, *A Contribution to the Historical Geography*, σελ. 155.

4. Μαυροειδῆ, ὁ.π., σελ. 157.— Μάλτεζοῦ, *Cythere*, σελ. 42.

ἀνῆκε στὴν ἐκκλησία. Τὸ μοναστήρι κατέβαλλε ἐτήσιο τέλος στοὺς Λατίνους φεουδάρχες, παρόλο πὺ ὅλη του ἡ περιουσία ἀριθμοῦσε μερικὲς μόνο συκιές κι ἀμυγδαλιές, κάποτε καὶ κάποιο ἀμπέλι. Ἡ ἔνδεια, ὅμως, τῶν κατοίκων γινόταν πολλὲς φορὲς ἡ αἰτία καταπατήσεων τῶν μοναστηριακῶν κτημάτων, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀναφύονται ἔριδες ἀνάμεσα στοὺς κληρικούς καὶ τοὺς λαϊκούς γιὰ τὴ διεκδίκηση τῆς κυριότητος τῆς καλλιεργούμενης γῆς. Οἱ ἱερωμένοι, ἐκτὸς ἀπὸ γεωργοί, ἦταν συχνὰ καὶ τεχνίτες, ὅπως δηλώνει ἡ περίπτωση τοῦ Βασιλείου Νοταρᾶ, ὁ ὁποῖος ἔλαβε μέρος στὶς οἰκοδομικὲς ἐργασίες γιὰ τὴν ἐπαναστέγασιν τῆς ἐκκλησίας πὺ ἔσταζε¹. Ἄς καταγραφεῖ, ἐπίσης, ἐδῶ ἡ πληροφορία γιὰ τὶς διάφορες ζητεῖς (τὴν ἔξοδον τῶν ἀνθρώπων τοῦ τόπου) πὺ ὀργάνωνε κατὰ καιροὺς τὸ μοναστήρι, γιὰ ν' ἀντιμετωπίσει τὰ ἔξοδα τῶν ἐπισκευῶν τοῦ ναοῦ². Κι ἀκόμη ἡ μαρτυρία γιὰ τὴν οἰκολογικὴ διάρθρωση τοῦ νησιοῦ μὲ τὴ δημιουργία γύρω ἀπὸ τὸ μοναστήρι οἰκιστικοῦ χώρου πὺ τὸν κατοικοῦσαν ἀρχικὰ οἱ οἰκογένειες τῶν ἱερέων, οἱ ὁποῖες ἦταν συνήθως πολυάριθμες.

Ὅμως, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κατάθεση τοῦ Χειλᾶ γιὰ τὸν κοινωνικὸ περίγυρο τῆς ἐποχῆς του, ἡ ὁποία διασώζεται στὴν ἐκθεση πρὸς τοὺς Βενιέρ, τὸ γεγονός ὅτι ἡ χρονικὴ στιγμή τῆς συγγραφῆς αὐτῆς τῆς πηγῆς συμπίπτει μὲ τὰ πρῶτα χρόνια πὺ ἀκολούθησαν τὴν ἄλωση τῆς Κωνσταντινούπολης ἀπὸ τοὺς Τούρκους μᾶς ἐπιβάλλει νὰ προβοῦμε καὶ σὲ κάποιες ἄλλες ἱστορικὲς ζητήσεις πὺ ἔχουν σχέση τόσο μὲ τὸν χρόνο ὅσο καὶ μὲ τὸν χῶρο, ὅπου γράφτηκε τὸ κυθηραϊκὸ Χρονικόν. Ὁ Χειλᾶς γνώριζε ὅτι ἡ Πόλη τῶν Πόλεων εἶχε ὀριστικὰ χαθεῖ, ὅπως δὲν ἀποκλείεται, ἐπίσης, νὰ γνώριζε ὅτι στὴ διπλανὴ Κρήτη ἔνα ἐπαναστατικὸ κίνημα μὲ ἀρχηγὸ τὸν Σήφη Βλαστὸ εἶχε ὀργανωθεῖ ἀμέσως μετὰ τὴν πτώση τῆς βυζαντινῆς πρωτεύουσας σὲ μιὰ χιμαιρικὴ ἀποπειρα γιὰ τὴν ἀποτίναξη τοῦ βενετικοῦ ζυγοῦ³. Ἀλλὰ γιὰ τὸν Κυθήριο ἱερόμενο, πὺ τὰ αἰσθήματά του πρέπει νὰ ἀντανακλοῦν καὶ τὰ αἰσθήματα τῶν ὀλιγάριθμων συμπατριωτῶν του, ἡ Κωνσταντινούπολη ἀποτελοῦσε ἐδῶ καὶ δυόμισι αἰῶνες μιὰν ἀπλὴ ἀνάμνηση. Εὐλόγο, λοιπόν, εἶναι ἡ ἀπώλειά της, ἂν κρίνομε ἀπὸ τὴν ἀπουσία ἀναφορῶν σ' αὐτήν, νὰ ἀντιμετωπίστηκε μὲ σχετικὴ ἀδιαφορία. Ἀπὸ τὴν ἄλλη, πάλι, μεριὰ ἡ βενετικὴ κυριαρχία ἀντιπροσώπευε τὴν ἀσφάλεια, ἡ ὁποία ἦταν ἀπαραίτητη γιὰ τὴν ἐπιβίωση τῶν κατοίκων τοῦ μικροῦ νησιοῦ του, πὺ εὐκόλα κινδύνευε νὰ γίνεῖ λεία ἐχθρικῶν ἐπιδρομῶν. Ὅταν οἱ Βενιέρ κατέλαβαν τὰ Κύθηρα, γράφει ὁ Χειλᾶς, ἡ χρόνια ἀνασφάλεια πὺ ἐπικρατοῦσε στὸ νησί, ἀπομονωμένο ὅπως ἦταν ἀπέναντι στὶς

1. Βε λ ο ὕ δ ο υ, *Χρονικόν*, σελ. κ'.

2. Ὁ.π., σελ. η', ιζ'.

3. Βλ. γιὰ τὴν κρητικὴ ἐπανάσταση τοῦ 1453-1454 Μ. Ι. Μανούσας, *Ἡ ἐν Κρήτι συνωμοσία τοῦ Σήφη Βλαστοῦ (1453-1454) καὶ ἡ νέα συνωμοτικὴ κίνησις τοῦ 1460-1462*, Ἀθῆνα 1960.

βραχὺδεις ἀκτὲς τοῦ Μαλέα, ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη νὰ ὑπάρχει καὶ οἱ ντόπιοι ἐφοβοῦντο τὸ καθ' ἡμέραν¹. Μετὰ ταῦτα, συνεχίζει, ἐπεσκέψατο ἡμᾶς ὁ Θεός... καὶ ἐξανέτειλεν ἡ ὑπέρλαμπρος Αὐθεντία ἡμῶν, ἡ θεοφροῦρητος, τὸ Κονμουνιον, λέγω, τῆς Βενετίας... καὶ ἐκράτησε τῆς χειρὸς ἡμῶν τῆς δεξιᾶς, καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν στερεὰν τοὺς πόδας ἡμῶν, καὶ κατεύθυνε τὰ διαβήματα ἡμῶν εἰς ὁδὸν εὐθεϊαν... καὶ ἐπῆραν ἄνεσιν οἱ ὀλίγοι ἄνθρωποι ἐκεῖνοι καὶ ἤρξαντο κατὰ μικρὸν αἰσθάνεσθαι ἀνέσεως, ἤπλωσαν πάντες καὶ ἐπίασαν τὸν τόπον τοῦτον... καὶ πάλιν καὶ κάστρα καὶ ναοὺς ἐποίουν². Ἄν ἡ ἐκθεση τοῦ χρονογράφου ἀπευθυνόταν πρὸς τὶς βενετικὲς ἀρχές, θὰ μπορούσε, ἴσως, νὰ ἐρμηνεύσει κανεὶς τὸν ὕμνο τοῦτο πρὸς τὴ Βενετικὴ Πολιτεία ὡς κολακεία ἀπέναντι στοὺς κρατοῦντες, μὲ σκοπὸ νὰ ἐπιτύχει ὁ συντάκτης θετικὰ γιὰ τὸ συμφέρον τοῦ μοναστηριοῦ ἀποτελέσματα. Ἀλλὰ ἡ ἐκθεση προοριζόταν νὰ διαβαστεῖ ἀπὸ τοὺς Βενιέρ καὶ ὄχι ἀπὸ τοὺς ἐκπροσώπους τῆς Γαληνοτάτης, δεδομένου ὅτι ἐκεῖνοι ἦταν οἱ ἄμεσα ἐνδιαφερόμενοι γιὰ τὴν τύχη τοῦ μοναστηριοῦ ποὺ ἀνῆκε στὴ δικαιοδοσία τους καὶ συνεπῶς ἐκεῖνοι ὀφείλαν νὰ εἶναι καὶ οἱ ὑπερασπιστὲς του. Ἄρα, ὁ Χειλάς, ἐκφράζοντας τὰ φιλοβενετικὰ του αἰσθήματα, διαπνέεται πραγματικὰ ἀπ' αὐτά, ἀφοῦ δὲν ἔχει λόγο νὰ ὑποκρίνεται. Δὲν περιορίζεται, ἄλλωστε, στὴν ἐξύμνηση τῆς Βενετίας, ἀλλὰ, προχωρώντας ἀκόμη πιὸ πέρα καὶ παραβλέποντας τὴ χαμένη αὐτονομία τῆς πατρίδας του, συλλαμβάνει τὶς ἱστορικὲς ἀνάγκες τοῦ καιροῦ του. Ἡ Βενετία εἶναι, σύμφωνα μὲ τὸν Χειλά, τὸ μόνο χριστιανικὸ κράτος ποὺ εἶναι ἱκανὸ ν' ἀναλάβει τὶς ὑποχρεώσεις του ἀπέναντι στὴ χριστιανοσύνη, ἡ ὁποία πλήττεται ἀπὸ τοὺς ἄπιστους Τούρκους. Στὴ θέση δηλαδὴ τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας ποὺ ἔχει καταλυθεῖ ὁ Κυθῆριος χρονογράφος τοποθετεῖ τὴ Βενετία. Αὐτὸ τὸ νόημα ἔχει, προφανῶς, ἡ φράση, τὴν ὁποία θέτει ὡς κατακλείδα τοῦ ἐγκωμίου του πρὸς τὴ Βενετικὴ Πολιτεία: καὶ κατακυριεύομεν τῶν ἀθέων Τούρκων, ὥσπερ καὶ πρόων προγενέστεροι καὶ εὐτυχεῖς βασιλεῖς καὶ εὐλαβέστατοι τῇ χάριτι καὶ βοηθείᾳ τῆς παντοδυνάμου Τριάδος, μέχρι τοῦ νῦν καὶ ἄμποτε καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων³. Μεταβιβάζοντας μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὸν ρόλο τῶν βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων στὴν πόλη τοῦ Ἀγίου Μάρκου, θεωρεῖ αὐτόματα τὴν τελευταία ὡς κληρονόμο τοῦ Βυζαντίου. Ἡ ἰδεολογικὴ αὕτη τοποθέτηση ἀπηχεῖ τὸ κοινὸ αἰσθημα ποὺ ἐπικρατοῦσε σὲ ἓνα μεγάλο ποσοστὸ τῶν ἐλληνικῶν πληθυσμῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχαν μετὰ τὴν τέταρτη Σταυροφορία ὑπαχθεῖ στὴ βενετικὴ κυριαρχία.

Ἡ στάση, βέβαια, αὕτη προϋποθέτει ὅτι μὲ τὴ λατινικὴ κατάκτηση δὲν εἶχε δημιουργηθεῖ ἰδιαίτερη ἔνταση ἀνάμεσα στὸ ντόπιο καὶ στὸ ξένο στοι-

1. Βελούδου, *Χρονικόν*, σελ. β'.—Πρβλ. καὶ Μάτζου, *A Contribution to the Historical Geography*, σελ. 171, σημ. 33.

2. "Ο.π., σελ. β', ε'.

3. "Ο.π., σελ. γ'.

χεῖο. Στὰ Κύθηρα, πράγματι, ὄχι μόνο δὲν παρατηρεῖται σύγκρουση μεταξύ Ἑλλήνων καὶ Λατίνων, ἀλλὰ ἡ διεργασία τῆς προσέγγισης κατακτητῶν καὶ κατακτημένων, ὀλιγάριθμων καὶ ἀπὸ τὶς δύο πλευρές, τὴν ὁποία εἶχε ἐγκαινιάσει ἡ συμφιλιοτική πολιτική τῶν Βενιέρ, εἶχε προσδευτικά ὀδηγήσει σὲ ἑλληνολατινικὴ συνύπαρξη¹. Ἡ μαρτυρία τοῦ Χειλά γιὰ τοὺς δεσμοὺς ποὺ εἶχαν ἀναπτύχθῃ ἀνάμεσα στὸν θεῖο του, ἡγούμενο τοῦ μοναστηριοῦ ἀπὸ τὰ τέλη τῆς δεύτερης δεκαετίας τοῦ 15ου αἰ., καὶ τὸν μισέρ Μπλάζιο (Biagio) Βενιέρ (1424-1449), διάδοχο τοῦ Φραγγία, εἶναι ἐνδεικτικὴ τῆς εἰρηνικῆς αὐτῆς συμβίωσης. Ἡλθε, γράφει ὁ συντάκτης τοῦ Χρονικοῦ, ὁ μισέρ Μπλάζιο στὸ νησί, ἤκουσε περὶ τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τὴν εὐλάβειαν καὶ τὰ λεγόμενα θαύματα, ἐπειδὴ ἦταν φιλοκλήσιος καὶ φιλομόναχος· καὶ ἐπῆγεν ἐκεῖ εἰς προσκύνησιν τοῦ Ἀγίου. Συνάντησε τὸν ἡγούμενο, ἐγνωρίσθησαν, συνεκάθισαν, συνομήλησαν, γέροντες ὄντες καὶ οἱ δύο, ἡραπήθησαν εἰς ὑπερβολὴν καὶ οἱ δύο σφόδρα. Φαίνεται, μάλιστα, ὅτι ὁ Λατίνος ἡγεμόνας δὲν ἄργησε νὰ ὑποστεῖ τὴν ἐπίδραση ποὺ ἀσκοῦσε στοὺς κατοίκους ἡ λατρεία τοῦ τοπικοῦ ἁγίου, γιατί, συνεχίζει ὁ χρονογράφος, ἀποφάσισε ν' ἀπαλλάξει τὸ μοναστήρι ἀπὸ τὸ τέλος, ὅταν ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ἐν νυκτερινῇ φαντασίᾳ ὤφθη τῷ ἄρχοντι κυρῷ Βλασίῳ ἐν τῇ Βενετίᾳ, φοβερῶς ἐπισκῆπτουσα καὶ φόβον ἐμποιοῦσα αὐτῷ περὶ τούτου². Εὐκόλα, λοιπόν, καὶ μόνον ἀπὸ τὴν ἀπλοϊκὴ περιγραφὴ αὐτοῦ τοῦ περιστατικοῦ, μπορεῖ κανεὶς νὰ κατανοήσει ὅτι οἱ Λατίνοι κυρίαρχοι τοῦ νησιοῦ δὲν ἀντιμετωπίστηκαν ἀπὸ τὸν ντόπιο πληθυσμὸ ὡς κατακτητὲς καὶ ὅτι ἡ λατινικὴ κατάκτηση δὲν ἦταν παρὰ μιὰ εἰρηνικὴ ἀλλαγὴ καθεστῶτος. Στὴ διάρκεια τῆς βυζαντινῆς περιόδου, ἐξάλλου, τὰ Κύθηρα ἀποτελοῦσαν μιὰ παραμελημένη καὶ ἀσήμαντη ἐπαρχία ποὺ τὴ διοικοῦσαν, ὄχι πάντα χωρὶς βιαιότητα, ἐκπρόσωποι τοῦ βυζαντινοῦ αὐτοκράτορα. Χαρακτηριστικὸ εἶναι τὸ ἐπεισόδιό τοῦ οἰκτροῦ θανάτου ποὺ βρῆκε, στὰ τέλη πιθανότατα τοῦ 12ου αἰ., ὁ βυζαντινὸς διοικητὴς τοῦ νησιοῦ στὴ διάρκεια ἐπαναστατικοῦ κινήματος τῶν κατοίκων, οἱ ὁποῖοι ἀγανακτισμένοι ἀπὸ τὶς αὐθαιρεσίες του τὸν σκότωσαν μὲ λιθοβολισμό³. Ἐρμηνεύομε, ἔτσι, γιατί δὲν ἀντιδρᾷ τὸ ἑλληνικὸ στοιχεῖο, ὅταν οἱ Λατίνοι κατακτοῦν τὸ νησί κι ἀκόμη γιατί, ὅταν πέφτει ἡ Κωνσταντινούπολη στὰ χέρια τῶν Τούρκων, ἡ νησιωτικὴ αὐτὴ κοινότητα αἰσθάνεται ἀσφαλῆς κάτω ἀπὸ τὴν προστατευτικὴ ἐξουσία τῆς πολιτείας τοῦ Ἀγίου Μάρ-

1. Βλ. γιὰ τὴ συμφιλιοτική πολιτικὴ ποὺ ἐφάρμουςαν οἱ Βενιέρ στὰ Κύθηρα Thiriet, ὁ.π., σελ. 203 κέ.

2. Βελοῦδου, *Χρονικόν*, σελ. ιδ'-ις'.—Ἵπενθυμίζω, ἐπίσης, ὅτι τὸ Χρονικὸ εἶναι γραμμένο ἑλληνικά, πράγμα ποὺ σημαίνει εἴτε ὅτι ὁ Χειλάς, μὴ γνωρίζοντας ἰταλικά εἶχε παραδώσει τὴν ἐκθεσὴ του στοὺς Βενιέρ, οἱ ὁποῖοι φρόντισαν νὰ τὴ μεταφράσουν, εἴτε, πιθανότατα, ὅτι οἱ Βενιέρ γνώριζαν ἑλληνικά.

3. Σάθα, ὁ.π., σελ. 301-302· πρβλ. Μάλτεζου, *Le famiglie degli Eudaimonianni*, σελ. 207.

κου, έτοιμης ν' αντιμετωπίσει τὸν ἐξωτερικὸ ἐχθρὸ ποὺ ἀπειλεῖ ὅλο τὸν χριστιανικὸ κόσμο.

Τὸ Χρονικὸ τοῦ Χειλᾶ, ἂν τὸ δοῦμε μέσα ἀπὸ αὐτὸ τὸ πρίσμα, γραμμένο ἀπὸ ἓναν ταπεινὸ μοναχό, ὁ ὁποῖος ζεῖ στὰ χρόνια ποὺ σημάδεψαν τὴν ἱστορικὴ καμπὴ τοῦ ἑλληνισμοῦ, εἶναι, κατὰ τὴ γνώμη μου, μία ἰδιαίτερα χρήσιμη πηγὴ γιὰ τὴ μελέτη τῆς συμπεριφορᾶς καὶ τῶν ἰδεολογικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ λατινοκρατούμενου ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ ἀπέναντι στὴ μεταβαλλόμενη πραγματικότητα τῆς ἐποχῆς του.

ΧΡΥΣΑ Α. ΜΑΛΤΕΖΟΥ

